

Jan Kotouč

**POKRAČOVÁNÍ
DIPLOMACIE**

Copyright © 2009 by Jan Kotouč

Cover © 2026 by Petr Willert

For 3rd Czech Edition © 2026 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-657-8

Jan Kotouč

Pokračování diplomacie

**Sektor Hirano
Kniha první**

**Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2026**

Jan Kotouč v nakladatelství Brokilon

Cyklus České země (základní řada)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. Spojenci českých zemí
4. Bitva o české země

Cyklus České země (samostatné knihy)

Hrdinové českých zemí (antologie)

V tajné službě Koruny české

Velká bouře v českých zemích (s Lucií Lukačovičovou)

1. Velká bouře v českých zemích
2. Vzestup českých zemí *
3. Dědic českých zemí *

Cyklus Centrální impérium

1. Hranice impéria
2. Císař v exilu
3. Obránci civilizace
4. Odkaz Protektorů

Cyklus Centrální impérium: Omega

1. Komanda Omega
2. Expanzní sektor

Cyklus Sektor Hirano

1. Pokračování diplomacie
2. Tristanská občanská válka *
3. Volání do zbraně *
4. Na prahu očištění *
5. Bitva o Sinaj *
6. Simeral v plamenech *
7. Cíl: Kasimír *

Mimo cykly

Strnadův efekt

Válečné hry (povídky)

* připravujeme

Janě Zejmanové
za první šanci

*Poděkování Davidu Weberovi
za inspiraci, motivaci a desítky příjemných hodin
strávených s jeho knihami*

„Válka je pokračováním diplomacie nediplomatickými prostředky.“
Carl von Clausewitz

Prolog

Justina Tarziniová si odložila kabát a podala ho postaršímu muži v obleku, přičemž mu věnovala zdvořilý úsměv. Muž jí odpověděl úklonou a odnesl kabát do šatny.

Justina se otočila a společně s ostatními členy delegace následovala Rolanu Kesslerovou – ballingtonskou velvyslankyni na Sinaji – do Písečného sálu, kde probíhala slavnostní recepce pořádaná sinajským ministerstvem zahraničí.

Kesslerová si oblékla elegantní šedý kostým. Ostatní členové delegace měli neméně slušivý civilní společenský oděv. Justina byla mezi nimi jediná výjimka, protože její oděv tvořila – jak se na vojenského ataše na velvyslanectví slušelo – slavnostní verze uniformy kapitána Ballingtonského loďstva.

Když skupina vešla do Písečného sálu, okamžitě k nim přiskočil Medard Toskanov, sinajský ministr zahraničí.

„Paní velvyslankyně.“ Podal Kesslerové ruku. „Velice rád vás zase vidím.“

„Je mi ctí, jako vždy, pane Toskanove.“ Kesslerová se usmála. Vymě-

nili si ještě několik zdvořilých frází, potom se Toskanov přivítal i s Justinou a ostatními členy delegace.

Když bylo vítání u konce, Justina velvyslankyni následovala napříč sálem a příležitostně zdravila politiky, diplomaty i důstojníky, kterých zde bylo plno.

Písečný sál získal své jméno podle bėžovozlaté barvy, v níž byly vedeny podpěrné sloupy, stěny a – v trochu tmavším odstínu – i podlaha. Byl to sál, kde se už odedávna hostily diplomatické recepcce na Sinaji.

„Tohle je vlastně vaše poslední recepcce, než pojedete domů, že, kapitáne?“ oslovila ji Kesslerová.

„Ano, paní velvyslankyně. Za čtyři dny odlétám zpět do Ballingtonu.“

Kesslerová přikývla. „Netřeba říkat, že vás tu budeme postrádat, kapitáne. Váš nástupce se bude muset hodně snažit, aby dosáhl vašeho formátu.“

Justina se usmála. „Děkuji, madam, ale myslím, že přeháníte.“

„Nesmysl.“ Kesslerová se na chvílku odmlčela a potom s úsměvem pokrčila rameny. „No, možná trochu. Ale překvapilo mě, že jste si vedla tak dobře, když uvážím, že jste většinu kariéry strávila ve vesmíru, daleko od diplomacie a mezinárodních vztahů.“

„Jak víte, brala jsem mezinárodní vztahy na akademii,“ řekla Justina. „Ale je pravda, že až do svého přidělení na Sinaj jsem to moc nevyužila.“

Dvě ženy si našly cestu k dlouhému švédskému stolu, kde už si Marisa Meriotová – další členka ballingtonské delegace – dopomáhala k několika chlebíčkům.

„Těšíte se zase do vesmíru?“ zeptala se Kesslerová Justiny.

„Ano,“ připustila Justina. „To je to, kvůli čemu jsem si tuhle kariéru zvolila. A také se samozřejmě těším, že se podívám domů na Nuovo Lazio. Ne že by se mi na Sinaji nelíbilo, Sinajci jsou hrozně milí lidé, ale nemůžu se dočkat, až budu po pěti měsících zase ve vesmíru.“ Po-
usmála se. „A z důvěrného zdroje vím, že mám převzít velení na *Marsu*.“

„To je bitevní křižník, že?“ zeptala se Kesslerová.

„Ano. Jeden z těch nových třídy *Jupiter*.“

„Tak to vám gratuluji. Určitě si povedete skvěle.“

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Promiňte, kapitáne,“ ozvala se Meriotová a kývla směrem na druhý konec místnosti. „Ale není tamhleto ten Astoňan, kvůli kterému se celá tahle recepce pořádá?“

Justina se podívala vyznačeným směrem. Stáli tam dva muži v uniformách Astonského loďstva. Jeden byl viceadmirál, druhý měl insignie kapitána. Byl skoro o hlavu menší než jeho nadřízený a mohl mít tak o patnáct, možná o dvacet let víc než Justina. Měl blond vlasy s několika šedými nitkami, a i na tu dálku Justina v jeho očích viděla výraz člověka, který už hodně zažil.

„Ano, to je on,“ potvrdila. „Kapitán Sean E. Tyler.“

„Nový sinajský hrdina,“ dodala Kesslerová suše.

„Možná že je hrdina, ale zaslouženě,“ řekla Justina. „Pokud jsem to pochopila správně, tak zachránil konvoj čtyřiačtyřiceti sinajských lodí – mezi kterými byly i linkové lodě plné civilistů – před útokem Hunů.“

„A znáte nějaké detaily?“ zeptala se Meriotová.

„Mám za to, že Sinajci byli při jedné zastávce přepadeni Huny a vyslali do okolních soustav sondy s žádostí o pomoc. V boji přišli o doprovodné lodě, ale podařilo se jim uniknout. Když Tyler se svou lodí dorazil na místo a uviděl jen trosky velkých křižníků, pochopil, že konvoj je teď bez ochrany, a odhadl, ve které soustavě budou sinajské lodě muset udělat další zastávku, a vydal se tam.“ Odmlčela se. „A dobře že se tak rozhodl. Hunové totiž čekali i tam, a kdyby nepřiletěl...“

Kesslerová přikývla. Hunové byli agresivní mimozemšťané, kteří nebrali zajatce. Vlastně o nich lidé nevěděli vůbec nic, kromě toho, že hunské lodě střílely po každém na setkání. „Není divu, že ho Sinajci mají za hrdinu. Oni tohle berou hodně osobně. Vidí ho jako člověka, který jim pomohl, když to potřebovali.“

„Ano,“ souhlasila Meriotová, zatímco zaujatě sledovala Tylera, jak se zdraví s jedním sinajským ministrem. „Vsadím se, že je rád, že mu Sinajci prokázali tuhle poctu, a ocenili tak jeho zásluhy. Musí být velmi pyšný!“

*

„Připadám si jako cvičená opice!“ zašeptal kapitán Sean Everett Tyler nešťastně potom, co se ocitl z doslechu dalšího Sinajce, který mu potřásl rukou a pogratoval ke skvělé práci. Tentokrát to byl ministr školství a tělovýchovy, který měl evidentně o taktice a reáliích vesmírného boje asi stejnou představu, jako má písečný ještěr o závlahovém hospodářství.

„Jen klid, Seane,“ odpověděl viceadmirál Robert Mazarov s úsměvem. „Na Sinajce jsi udělal dojem a většina z nich je ti upřímně vděčná. A myslím, že si zasloužíš veškerou chválu, které se ti dostává.“

„Já se o žádnou neprosil,“ zabručel Tyler. On a Mazarov byli přátelé už mnoho let, poprvé se potkali jako podporučíci na svém prvním umístění. Mazarovova kariéra potom nabrala rychlejší spád, hlavně díky jeho vynikajícím administrativním schopnostem a také diplomatickému nadání.

Tyler se sám nikdy nepovažoval za diplomata. Většinu služby strávil ve vesmíru a admirálita měla naštěstí tolik rozumu, aby na choulostivější diplomatické mise posílala někoho nadanějšího pro tento obor.

Ovšem když admirál Mazarov letěl na oficiální návštěvu Sinaje a sinajská vláda formálně požádala, aby ho doprovázel kapitán Tyler – „ten hrdina“ –, nemohl dost dobře odmítnout.

A tak tu teď Tyler stál a musel přetrpět, že ho všichni obletují jako nějaké obzvlášť zajímavé umělecké dílo. Chápal, že Mazarov má pravdu a hodně z nich v něm vidí hrdinu, a v zásadě mu nevadilo si s lidmi potřást rukou. Pokud to nebyl někdo tak zabeďněný jako onen ministr školství.

„Uvažuj o tom jako o součásti služby,“ napověděl mu Mazarov. „Mnoho Sinajců přemýšlelo, jak jim prospěje, že s námi utvoří Obrannou alianci. A tys jim předvedl, že Astonská unie je přece jen k něčemu dobrá.“

„Ale tohle bych udělal pro každého,“ namítl Tyler. „Pakt nepakt.“

„Já vím, Seane. Jenže jde o to, jak se to jeví průměrnému Sinajci.“

Přistoupil k nim muž v uniformě plukovníka sinajských ozbrojených sil a Tyler byl nucen přetrpět další podání ruky a zdvořilostní fráze.

„Kapitáne Tyler, jsem plukovník Natan Savir,“ představil se důstojník a věnoval mu spiklenecký úsměv. „Nebudu vám říkat, jak jsme

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

vám vděční – to vám už určitě za dnešní večer řeklo tolik lidí, že tomu už věříte –, pouze bych chtěl sdělit, že jsem rád, že jste ukázal, že As-
tonské loďstvo dokáže k hunskému problému přistupovat takto roz-
hodným způsobem, a doufám, že to v budoucnu povede k užší spolu-
práci našich loďstev za účelem vyřešení situace v Hunském prostoru
jednou provždy.“

„No... děkuji... také doufám,“ řekl Tyler. Savir byl evidentně někdo,
kdo na věci pohlížel z čistě vojenského hlediska, a Tylerovi to v tomhle
sále přišlo jako příjemné osvěžení. Savir vypadal jako člověk, který
nemá rád zbytečné tlachání.

„Doufám, že si později uděláte čas, abyste se mnou probral detaily
té bitvy,“ nadhodil Savir.

„Ale jistě,“ přitakal Tyler. Savir se usmál a pozdravil se také s Ma-
zarovem.

„Měl jsem za to, že zde měla být přítomna i generál Sára Larsová,“
poznamenal Mazarov. „Nevíte, jestli dorazí? Velice rád bych se s ní se-
tkal.“

„Bohužel ne,“ odvětil Savir mrzutě. „Vyrozuměl jsem, že už několik
dnů bojuje s mezmerskou chřipkou a doktor jí nedoporučuje kamkoli
chodit. Nejste jediní, kdo by se s ní rádi sešli.“

„To věřím,“ souhlasil Tyler. „Myslím, že každý důstojník by se s tou-
to ženou chtěl setkat. Její taktiky jsem studoval už na akademii.“ Lar-
sová byla nejslavnější důstojnice Sinajského loďstva, sloužila ještě
dřív, než se Tyler narodil, a její úspěchy z Kasimirsko–sinajské války
byly legendární. Ovšem bylo jí už přes sto let a Tyler musel uznat, že je
celkem pochopitelné, že se nezúčastní žádné recepce. Za svůj život jich
musela zažít už dost.

Savir se s nimi prozatím rozloučil a vzdálil se. Tyler a Mazarov si
našli cestu k dlouhému švédskému stolu a Mazarov si začal nabírat na
talíř chlebíčky a plátky masa.

„Co myslíš, Bobe, kdo všechno se tu s námi bude ještě chtít přiví-
tat?“ zeptal se Tyler, když se zakousl do jednoho chlebíčku.

Mazarov se zasmál. „Je tu hodně lidí. Tamhle vidím velvyslance
z Tarnówa s manželkou. A tamhle na opačné straně stolu je velvyslan-
kyně Kesslerová z Ballingtonu a její lidé.“

Tyler se podíval naznačeným směrem. U velvyslankyně stály další dvě ženy. Jedna robustnější s kudrnatými blond vlasy, druhá tmavovlasá v uniformě Ballingtonského loďstva. Do tohoto prostředí zapadla mnohem lépe než Tyler, ale něco na jejím výrazu a postoji Tylerovi napovědělo, že je palubním důstojníkem.

„Kdo je ta žena v uniformě s ballingtonskou velvyslankyní?“

Mazarov se na ni podíval a chvíli přemýšlel. „Kapitán Justina Tarziniová, vojenská atašé velvyslanectví.“

„A nesloužila náhodou i ve vesmíru?“

Mazarov přikývl. „Její spis jsem jen tak prolétl, když jsme sem letěli, ale mám za to, že většinu kariéry strávila na palubách lodí. Jak jsi to poznal?“

Tyler pokrčil rameny. „Nevím, tak nějak má kolem sebe tu... auru. Nevím, jak to říct.“

„Tuším, že se kdysi podílela na záchraně linkové lodě před piráty u Nieuw Stramproye. Něco takového má ve spisu.“

Tyler chvíli přemýšlel a potom si olízl rty. „Jo, na to si vzpomínám. Slyšel jsem o tom. Tuším, že to byla luxusní linková loď *Martijn*. Nějaká ballingtonská důstojnice přiměla piráty, kteří se už nalodili, aby se vzdali, a potom loď úspěšně vyvedla ze soustavy a unikla pirátským plavidlům. To byla ona?“

„Ano, to byla ona. Byla tehdy prvním důstojníkem na lehkém křižníku, který piráti v té bitce ochromili, a tak ji kapitán poslal se skupinou mariňáků na *Martijn*, aby ho obsadila.“

„Aha,“ řekl Tyler a podíval se znovu se zájmem na Tarziniovou.

*

„Je mi velikou ctí, paní velvyslankyně,“ řekl admirál Mazarov a podal Kesslerové ruku. „Dovolte mi, abych vám představil kapitána Seana Tylera.“

Tyler se uklonil. „Madam.“

„Ráda vás konečně poznávám, kapitáne. Tohle je má asistentka Marisa Meriotová a kapitán Justina Tarziniová, naše vojenská atašé.“

Pravé ruce Justiny Tarziniové a Seana Tylera se setkaly.

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Kapitáne, je mi ctí.“

„Mně rovněž.“

*

Nakonec to nebyl tak hrozný večer, jak se Sean Tyler obával. Jakmile se ocitl ve společnosti kapitána Tarziniové, plukovníka Savira a několika dalších důstojníků, atmosféra se výrazně zlepšila.

Tyler na naléhání plukovníka Savira detailně rozebral bitvu, kterou jeho loď *Indomitable* svedla s Huny při obraně sinajského konvoje. Savir mluvil o několika vlastních střetnutích s Huny při doprovodné službě a kapitán Tarziniová jim popsala svou úlohu na palubě *Martijnu*, přičemž ovšem největší zásluhy přisoudila svému tehdejšímu kapitánovi a svou účast popsala jen se vši skromností.

Když se recepce blížila ke konci a hosté začali odcházet, Tyler se rozloučil se všemi důstojníky a jeho ruka se opět setkala s rukou kapitána Tarziniové.

„Kapitáne, bylo mi opravdu ctí.“

Justina Tarziniová se usmála. „Děkuji, kapitáne Tylere. Mně také. Doufám, že se zase někdy potkáme.“

„Já také, kapitáne.“

1.

O osmnáct měsíců později

Buch! Buch! Buch!

Sean Tyler se s trhnutím probрал k vědomí. V první chvíli netušil, odkud ty rány přicházejí. Po několika vteřinách se probudil natolik, aby si uvědomil, že mu někdo bouchá na dveře domku.

Rychle se převalil na bok a popadl hodinky, které měl na nočním stolku. Bylo půl čtvrté ráno. Nikdo se zdravým rozumem by k němu nešel na návštěvu v tuhle dobu. Nehledě na to, že nejbližší vesnice byla vzdálená přes třicet kilometrů.

Buch! Buch! Buch!

Tyler vstal. Rychle si oblékl župan a potom sáhl do zásuvky na nočním stolku a vytáhl pistoli. V téhle oblasti na Simeralu moc lidí nežilo, proto sem občas zabloudil nějaký uprchlý trestanec, který se tu hodlal skrýt. Tyler nehodlal nic ponechat náhodě.

Rychle seběhl ze schodů, postavil se před dveře a s rychlostí naučenou před tolika lety na akademii otevřel a namířil přímo do obličeje tomu, kdo za nimi stál.

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Ježíši! Pane!“ vykřikla mladá žena v uniformě podporučíka Astonského loďstva.

Tyler zamrkal. „Lynn? Co tu proboha děláte?!“

„Omlouvám se, admirále,“ řekla podporučík Lynn Lybaertová, Tylerova pobočnice. „Ale dali mi rozkaz pro vás dojet. Pokoušeli jsme se vás kontaktovat, ale...“ Nervózně kývla hlavou. „Ehm, pane?“

Tyler dal zbraň pryč a potřásl hlavou. „Promiňte. V těchhle končinách nemůže být člověk nikdy dost obezřetný. Tak co se děje?“

„Snažili jsme se vás kontaktovat, ale váš komlink se nehlásil.“

„To proto, že jsem ho vypnul. Mám dovolenou – poprvé po šesti měsících – a tak chci mít chvíli klid. Zapínám si ho jen na hodinu denně. Tak co je tak důležitého, že to Ambronsen a Norumová nedokážou zvládnout bez mé rady?“

„Pane, dovolenou vám zrušili. Máte se okamžitě hlásit na palubě. Stejně jako všichni členové svazu Sigma.“

Tyler vytřeštil oči. Kontradmirálovi jen tak někdo dovolenou nezruší – jedna z výhod, kterou s sebou jeho povýšení neslo. Aby mu někdo mohl zrušit dovolenou, musel to být přinejmenším...

„Rozkaz přišel přímo od prezidenta Wanderberga,“ dokončila Lynn tok jeho myšlenek. „Celý operační svaz Sigma má za dva dny vyplout.“

Tyler se nadechl. „A kam?“ zeptal se, ačkoli měl neblahé tušení, že odpověď už zná.

„Soustava Argonaut, pane,“ odpověděla Lynn.

Tyler si povzdechl. „Dejte mi pět minut.“

O šest a půl minuty později Tyler – nyní už v úplné uniformě Astonského loďstva – zamkl svůj dům uprostřed lesa a podporučík Lybaertová ho odvedla do čekajícího vznášedla, které následně zamířilo do nejbližšího města s kosmoportem.

„A teď bych rád znal detaily,“ řekl Tyler, když byli ve vzduchu. „Prezident chce rozpoutat válku, nebo už k tomu došlo a já to prospal?“

„Ve válce nejsme, pane,“ ujistila ho Lynn. „Detaily neznám. Pochočila jsem, že prezident Wanderberg chce poněkud přitlačit na pilu při vyjednávání s Ballingtonem, a tak chce vyslat svaz Sigma do soustavy Argonaut.“

„Abychom na ně zadupali a ukázali jim, že Argonaut je naše

území?“ Lynn přikývla a Tyler se zamračil. Vztahy mezi Astonskou unií a Ballingtonským společenstvím byly odjakživa kolísavé. Dodnes panovala jistá nevraživost kvůli Sjednocujícím válkám, jež se vedly před téměř dvěma stoletími, kdy se planety obou států teprve spojovaly ve větší celky a obě strany spolu několikrát bojovaly o území i o suroviny. V těch bojích loďstvo planety Simeral – jež se později stala hlavním světem Astonské unie – většinu času vítězilo nad svými protějšky z Ballingtonu. Byla to sice stará záležitost, ale mnoho lidí – na obou stranách – na to odmítalo zapomenout.

Astonská unie navíc vždýcky prosperovala a měla silnější ekonomiku, kvůli čemuž k ní mnoho Ballingtonanů cítilo nevraživost jako vůči úspěšnějšímu konkurentovi. A během posledních šesti měsíců se jejich vztahy zhoršovaly geometrickou řadou. Předmětem současného sporu byla soustava Argonaut, kterou objevili nezávislí prospektoři a podali o tom informace oběma velkým státům. Dílem náhody se do soustavy téměř současně dostaly průzkumné lodě Astonu i Ballingtonu a oba státy na ni vznesly nárok. Bylo nutné si přiznat, že astonská loď tam byla první, Argonaut byl mnohem dál od Astonu než od Ballingtonu. Ballingtonská loď do soustavy přiletěla později, ale zato byla s informací o jejím nalezení doma rychleji.

To vyvolalo právní problém a vyvstala otázka, zda má nárok na soustavu stát, jehož loď do ní první vstoupila, nebo jehož vláda se o soustavě dozvěděla jako první. Ovšem o nějaké právní kličky a manévrování nešlo, to byla pouze záminka, protože faktem zůstávalo, že jak Aston, tak Ballington soustavu jednoduše *chtěli* a právní precedens nikoho zase tolik nezajímal. V soustavě Argonaut se nacházelo několik nalezišť nesmírně vzácného kiria26. Kirium26 – stejně jako standardní kirium – byl nerost, který bylo možné použít jako palivo do štěpných reaktorů a rovněž se z něj v ochuzené verzi stával velmi odolný pancíř.

Kirium26 bylo ve všech těchto ohledech mnohonásobně účinnější než standardní verze. Dosud byla všechna naleziště kiria26 pod kontrolou Finratů, kteří s lidmi měli sice přátelský vztah, ale suroviny prodávali pouze prostřednictvím Agentury pro mimozemské styky, která potom zboží poskytovala rovnoměrně všem ostatním velkým státům.

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

To bylo sice svým způsobem spravedlivé, protože všechny velké státy pomáhaly AMS financovat, ale každý člověk měl od přírody nutkání snažit se mít víc než ostatní.

A proto, když objevili neobydlenou soustavu Argonaut plnou kiria26, bylo jen logické, že se jí ani jedna strana nechtěla vzdát. A bohužel ani prezident Wanderberg, ani jeho ballingtonský protějšek, kancléř Bremmer, nepatřili zrovna k lidem, kteří by byli zvyklí ustupovat.

A tak se vztahy mezi těmito dvěma hvězdnými státy postupně zhoršovaly a zhoršovaly.

Situaci nijak nezlepšil fakt, že Ballington na jednu z planet v Argonautu umístil výzkumnou stanici. Stanice měla určit přesné množství kiria26 na planetě, ale astonská strana proti tomu začala vehementně protestovat s tím, že Ballington provádí nelegální těžbu.

Až došlo na vzájemné vojenské zastrašování, pomyslel si Tyler smutně. Nepochyboval o tom, že až se zpráva o přípravě svazu Sigma doneşe do Ballingtonu, kancléř Bremmer rovněž vyšle válečné lodě.

A to před půl rokem Ballington dokonce uvažoval, že se připojí k Obranné alianci vytvořené Sinají a Astonem proti případné agresi ze strany Kasimírského císařství. Šlo o výsledek usilovné diplomatické práce Astonu a hlavně Sinaje, protože ballingtonská vláda si příliš neuvědomovala hrozbu, jakou Kasimír představuje.

A nejspíš si ji stále neuvědomuje. Tyler navíc věděl, že Kasimír by dokonce rád měl Ballington na své straně a jeho diplomaté jej v aktuálním sporu o Argonaut oficiálně podporovali.

Takže v současné době to s Obrannou aliancí nevypadalo moc dobře a Ballington se pomalu, ale jistě od Astoňanů odkláněl.

A prezident Wanderberg teď celou situaci ještě zhorší tím, že do Argonautu vyšle operační svaz.

„Dala admirál McKlingerová nějaké zvláštní instrukce, než vás pro mě poslala?“ zeptal se po chvíli.

„Viceadmirál McKlingerová byla z velení svazu Sigma odvolána,“ odpověděla Lynn. „Prezident Wanderberg osobně chtěl, aby svazu velel admirál Fouchet.“

Tyler dlouho mlčel. Wanderberg byl bývalý voják a dotáhl to na majora vesmírné pěchoty, než odešel, aby mohl udělat kariéru v politice.

Nejspíš si Foucheta odněkud pamatoval a důvěřoval mu natolik, že ho prosadil do velení tohoto svazu. Tyler Foucheta moc neznal, ale nepřišlo mu příliš logické měnit velitele svazu, na kterého už jsou jeho podřízení zvyklí, zrovna před důležitou misí.

„Blížíme se ke kosmoportu,“ oznámil pilot a Tyler ucítil, jak vznášedlo začíná pomalu klesat.

*

„Je mi to líto, Lauro,“ řekl admirál Richard Fouchet, zatímco si viceadmirál Laura McKlingerová balila věci ve své kanceláři na palubě bitevního křižníku *Vanguard*. „Prezident i náčelnice operací loďstva Kazuči mě ujistili, že je to pouze dočasné. Jakmile tato mise skončí, bude svaz Sigma opět váš. Hodlám si ponechat i váš štáb, aby došlo k co nejméně změnám.“

„Jistě,“ řekla McKlingerová. „Jen se mě dotýká, z jakého důvodu prezident cítil potřebu mě vyměnit. Velela jsem svazu Sigma skoro dva roky. Za tu dobu byl nasazen jak v Hunském prostoru, tak v Kolonizovaném prostoru.“

„Vůbec nejde o to, že by vám prezident nedůvěřoval, Lauro,“ ujistil ji Fouchet. „Pouze vás nezná. Mě zná a ví, že mi může svěřit citlivé velení takhle daleko od domovské soustavy, kde budu já reprezentovat Astonskou unii.“ Na okamžik se odmlčel a potom pokračoval. „Co se týče Ballingtonu, prezident má pravdu, víte? Nedá se s nimi jednat. Jsou až příliš zahledění do sebe a nedokážou si vůbec připustit, že někdo jiný by mohl mít pravdu. Proto tam vybudovali stanici bez našeho vědomí – pro ně už je Argonaut jejich majetkem. Oni nejsou schopní jednat o kompromisu.“

Upřeně se podíval na McKlingerovou. „Ale pod vši tou zabedněností a namyšleností to jsou zbabělci. Oni se s námi *nechtějí* pustit do křížku. Ať už se jim to líbí nebo ne, Astonské loďstvo má více lodí i lepší techniku a oni to vědí. Když jim ukážeme, že jsme odhodláni hájit své zájmy jakýmikoli prostředky a zamáváme na ně vlajkou, tak se stáhnou a nejspíš se k jednacímu stolu vrátí s větší vstřícností.“ Fouchet se usmál. „A prezident pověřil mě, abych jim naši odhodlanost ukázel.“

„*Indomitable*, tady raketoplán 179, žádáme o přednostní povolení k přistání. Máme na palubě velícího důstojníka Sedmnácté operační skupiny.“

„Raketopláne 179, tady řízení letového provozu *Indomitable*, povolení uděleno, zamiřte k hangáru dva.“

„Rozumíme, *Indomitable*, odhadovaný čas přiletu čtyři minuty.“

Sean Tyler naslouchal hovoru pilotů ze sekce pro pasažéry a když raketoplán nabral kurz na přistání, vstal a šel do kokpitu.

Pohled na *Indomitable* mu trochu zvedl náladu. Veškerá únava z něj opadla už během cesty a on si teď vychutnával pohled na svou loď, které velel přes dva roky. Byla to třída *Dauntless*, která doposud tvořila páteř Astonského loďstva.

Ovšem, jak si rychle připomněl, *Indomitable* už nebyla jeho loď. Bohužel. Když ho před čtyřmi měsíci navštívil viceadmirál Mazarov, Tyler – tehdy kapitán – se domníval, že mu jeho přítel chce důvěrně sdělit, kdo bude příštím velitelem 17. operační skupiny poté, co přechodí admirál odešel.

Nevzpomínal si, co přesně mu Mazarov řekl, ale bylo to něco ve smyslu: „Ano, znám nového velitele Sedmnácté skupiny, je to takový zabeďněný blázen, který si myslí, že ve vesmíru stačí vypnout motor, aby loď zastavila. Bohužel admirálita nikoho schopnějšího nesehnala, a tak se museli spokojit s ním.“ A když se Tyler přímo zeptal, kdo to je, Mazarov s úsměvem odpověděl: „Myslím, že ho znáš docela dobře... *kontradmírále* Tylere.“

Tylerovi tehdy chvíli trvalo, než pochopil, co tím jeho přítel myslí. A když mu to konečně došlo, tak se v něm mísilo překvapení s naštváním. O vlajkovou hodnost nijak zvlášť neusiloval... a mrzelo ho, že přijde o *Indomitable*.

Alespoň že mi dovolili si ji nechat jako vlajkovou loď, pomyslel si, když raketoplán dosedl ve vnější hangárové šachtě a najel na magnetický vlek. Bytelné dveře, které oddělovaly šachtu od vnějšího vesmíru, se za nimi zavřely a vlek odtáhl raketoplán do vnitřního hangáru.

Tyler se přesunul dozadu a počkal, až se otevře průlez. Potom s Lynn a dalšími cestujícími v závěsu vyšel ven.

V hangáru už na něj čekala skupinka důstojníků v čele s kapitánem Ambronsenem, novým velícím důstojníkem *Indomitable*.

„Vítejte zpátky na palubě, admirále,“ pozdravil ho a zasalutoval.

Tyler pozdrav opětoval. „Děkuji. To pozvání se nedalo odmítnout.“ Rychle se pozdravil s komandérem Voronichinem, prvním důstojníkem lodi – který byl nedávno *jeho* prvním důstojníkem –, a potom se otočil na kapitána Liv Norumovou, svou náčelnici štábu.

„No, Liv, člověk vás tu nechá chvíli o samotě, a hned je svět vzhůru nohama. Lynn mě už trochu zasvětila. Tak jaké máme přesně rozkazy?“

„Zatím se toho moc neví, pane.“ Norumová mu pokynula, aby ji následoval. Když společně s Tylerem a Lynn nastoupila do výtahu, pokračovala:

„Dostali jsme rozkaz, že celý operační svaz Sigma má být do dvou dnů připravený vyrazit do soustavy Argonaut. Všechny dovolené byly zrušeny a svaz dostal přednostní právo na veškeré zásoby.“

„Jo, to mi už Lynn říkala,“ přitakal Tyler. „A přišly nějaké operační rozkazy?“

„Zatím ne. Pouze informace o posílení svazu. K Jedenácté operační skupině byl od svazu Alfa přidělen *Renown* a několik menších lodí. K nám přibude *Peerless*, jeden lehký křižník třídy *Arrow* a dvě fregaty.“

Tyler přikývl. S *Peerless* bude mít jeho skupina sedm bitevních křižníků. A to, že prezident nechal ke svazu přidělit i *Renown*, ho sice trochu překvapilo, ale zároveň poněkud uklidnilo. *Renown* byl největší bitevní křižník Astonského loďstva, jediný svého druhu. O jeho kvalitách se sice dalo spekulovat, ale platilo, že díky své velikosti to byla nejslavnější loď v Astonské unii a vláda ji často dávala na odiv tím, že ji posílala na různé diplomatické mise na území jiných států. Pokud se jej prezident Wanderberg rozhodl vyslat do Argonautu, dalo se očekávat, že chce hlavně psychologicky zapůsobit a rozhodně neplánuje žádné střelení.

To ovšem neznamená, že se celý operační svaz nebude pouštět na velmi tenký led.

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Přišly nějaké instrukce z vlajkové lodě svazu?“ zeptal se po chvíli.
„Pochopil jsem, že velení převzal admirál Fouchet.“

Tentokrát to byla Norumová, kdo přikývl. „Ano, pane. Admirál Fouchet také svolal na 16:00 brífink na palubu *Renownu*. Účastnit se mají všichni vlajkoví důstojníci a jejich štáby.“

Tyler se zamračil. „Na *Renownu*?“

„Ano, pane. Pochopila jsem, že admirál Fouchet si hodlá vzít *Renown* jako svou vlajkovou loď.“

Tyler se zarazil. Dát operačnímu svazu těsně před důležitou misí nového velícího důstojníka bylo samo o sobě dost nešťastné, i když si dotyčný ponechá starý štáb. A obdobně nešťastné bylo vyměnit vlajkovou loď s už zacvičeným kapitánem a důstojníky za jinou, byť byl tou lodí *Renown*.

Tyler se pomalu nadechl. Tohle bude zajímavé.

*

„Tak to je ve stručnosti zhruba všechno, dámy a pánové,“ řekl admirál Fouchet, když jeho operační důstojník ukončil brífink, který byl spíše stručným nástinem situace než detailním plánem rozložení sil.

„Hlavně si pamatujte, že musíme být rozhodní a nekompromisní,“ připomněl jim Fouchet. „Ballingtonská základna na planetě je řízena civilisty. Pokud dorazíme včas, je možné, že budeme muset jednat pouze se správcem stanice a toho by neměl být problém přesvědčit, aby evakuoval personál.“

Tyler pozvedl obočí. Vedle sebe viděl, že Lynn zápolí s vlastním zděšením a Liv Norumová se tváří skoro znechuceně.

„Pane, vy chcete vyhrožovat civilistům útokem?“ zeptal se komandér Jonathan Moth, Tylerův operační důstojník.

Fouchet rozhodně zavrtěl hlavou. „Ovšemže ne! K žádnému vyhrožování nedojde. Ale pohled na patnáct bitevních křižníků – v čele s *Renownem* – je může přesvědčit k odchodu, aniž bychom řekli jediné slovo.“ Pousmál se. „Tuším, že jeden politik na Zemi v předkosmickém věku řekl něco ve smyslu: ‚Mluv klidně a nos s sebou velký klacek,

dojdeš daleko.‘ To bude něco, co budeme aplikovat při vyjednávání s civilním správcem ballingtonské stanice.“

Lynn Lybaertová se k Tylerovi naklonila a tiše se zeptala: „Je to možné, že by jen tak odešli, pane?“

„Možné je všechno, Lynn,“ odpověděl jí potichu Tyler. „Ale na tohle bych zrovna nesázel. A myslím, že i admirálovi je jasné, že tato situace je spíše zbožným přáním.“

Jako kdyby četla jejich myšlenky, ozvala se z druhého konce stolu kontradmirál O’Donnelová, velitelka 11. operační skupiny. „Ale tato situace je poněkud nepravděpodobná, nemyslíte, admirále?“ zeptala se Foucheta. „Koneckonců prezident Wanderberg o svém úmyslu vyslat do Argonautu operační svaz informoval ballingtonského velvyslance, a pokud jsem to správně pochopila, na dnešní večer plánuje tiskovou konferenci. Zpráva o našich úmyslech už je nepochybně na cestě do Ballingtonu – a kurýrní sonda tam bude mnohem rychleji než my. Dá se tedy předpokládat, že Ballington vyšle do soustavy vlastní jednotky.“

Fouchet přikývl. „Ano, admirále, to je velmi pravděpodobné a při operačním plánování, které proběhne během několika příštích dnů, budeme počítat právě s tímto scénářem.“ Pokrčil rameny. „Nicméně je možné, že se Ballingtonskému loďstvu nepodaří sehnat a zorganizovat dost lodí na to, aby je stihli vyslat do soustavy Argonaut. Ballingtonské loďstvo není zdaleka nejlepší v sektoru a jejich důstojníci nepatří k nejbystřejším a nejefektivnějším. A totéž lze říct i o jejich výcvikových metodách.“

„S prominutím, admirále,“ ozvala se poněkud nesměle komandér-poručík Inagaki Aiko, zpravodajská důstojnice v Tylerově štábu. Nebylo divu, se svou – na poměry této schůze poměrně nízkou – hodností si musela mezi tolika admirály a kapitány připadat úplně bezvýznamně.

„S prominutím,“ zopakovala, „ale já jsem přes rok sloužila jako přidělenkyně Loďstva na Ballingtonu a poznala jsem mnoho jejich důstojníků. Určitě bych o nich neřekla, že by byli méně bystří než my. A jejich výcvikové metody rozhodně nejsou špatné, byť nemají tak dlouhou tradici jako ty naše.“

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

Fouchet ji chvíli tiše pozoroval a Tyler mohl úplně cítit, jak se Inagaki snaží stát se neviditelnou a nejspíš si teď přeje, aby raději držela hubu.

„Děkuji za vaši připomínku, *komandér-poručíku*,“ řekl Fouchet nakonec a jen nepatrně zdůraznil její hodnotu, jako tiché připomenutí jejího postavení. Nicméně zůstal u toho.

„Ovšem nesmíme zapomínat, že naše loďstvo má v poslední době za sebou hodně krvavých bojů v Hnském prostoru, zatímco Ballingtonské loďstvo mělo za posledních dvacet let příležitost k ostrým střelbám jen v menších operacích proti pirátům a podobné sebrance v Kolonizovaném prostoru.“

Tyler souhlasil spíš s Inagaki než s Fouchetem. Ballingtonany sice neměl příliš v lásce – občas mu přišli dost nafoukaní –, ale rozhodně to nebyli blbci. A šarvátky v Kolonizovaném prostoru proti pirátům a různým tamním diktátorům byly kolikrát stejně brutální jako boje proti Hunům. Mnohdy i brutálnější. *Hunové vás koneckonců jen zabijou, když se jim dostanete do rukou, kdežto piráti vám často udělají něco mnohem horšího.*

„Nějaké další otázky?“ zeptal se Fouchet. Když se nikdo další neozval, přikývl. „Dobrá, brífink je tímto u konce.“

2.

„Aktivovat manévrovací trysky.“

„Manévrovací trysky aktivovány!“

„Dva stupně na levobok.“

„Dva stupně na levobok!“

Kapitán Justina Tarziniová stála u svého křesla na můstku lodi Balingtonského loďstva *Mars* a spokojeně sledovala, jak poddůstojník 1. třídy Deveraux se zručností danou patnácti lety u kormidla navádí tento jedenapůlkilometrový kolos k zakotvení ke stanici *Aurora*. Nebylo to tak snadné, jak se na první pohled mohlo zdát. Justina jednou viděla případ, kdy kormidelník podcenil dobu, kterou bude loď potřebovat na zpomalení, a na závěrečné přiblížení se přihnal příliš rychle. Nikomu se naštěstí nic nestalo, ale rychle letící loď utrhla téměř všechna kotevní ramena v doku.

Deveraux byl ovšem zkušený kormidelník a všechno proběhlo hladce. Justina vydala ještě několik dalších drobných povelů, ale spíš proto, že to příslušelo statutu kapitána, než že by se bez ní Deveraux neobešel.

Nakonec ucítila drobné trhnutí, jak se *Mars* spojil s jedním upevňo-

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

vacím ramenem a obrovitá mechanická paže jej na okamžik vychýlila z kurzu, než se k ní připojily další, aby loď upevnily na místě.

„Zakotvení se stanicí potvrzeno,“ řekl taktický důstojník komandér Akkat formálně.

„Děkuji. Dobrá práce, pane Deverauxi,“ řekla Justina.

„Děkuji, madam.“

Justina si na svém křesle vyvolala schéma stanice. Od její poslední návštěvy podstoupila několik změn a ona se chtěla naposledy ujistit, že ví, kam jde.

Stanice *Aurora* byla středem největších loděnic v Ballingtonském společenství a zároveň největších loděnic v celém sektoru Hirano. Byly dvakrát větší než astonská *Ithaka* nebo kasimířská *Akropolis*. *Aurora* se rozpínala na oběžné dráze planety Nuovo Lazio. Šlo o dopravní uzel pro civilní i vojenské loďstvo a bylo zde permanentně rušno. Nuovo Lazio bylo navíc také Justininým domovským světem a ona doufala, že bude mít čas dostat se na povrch a navštívit svou matku. Ovšem rychlost, s jakou sem byl *Mars* – a zbytek operačního svazu Gemini – odvolán, naznačovala, že se tu dlouho nezdrží.

Po chvíli studia Justina schéma opět zavřela a otočila se z východu. „Komandére Akkate, můstek je váš. Komandére Oldorfová-Svenská, můžete mě doprovodit, prosím?“

„Jistě, kapitáne.“

Justina vyšla na chodbu v doprovodu své výkonné důstojnice a přítelkyně. Šly mlčky, dokud se neocitly ve výtahu a Justina nezahlédla kód hangáru. Kabina se rozjela a Justinina zástupkyně se konečně ozvala.

„Tušíš, jak dlouho nás tu nechají?“ zeptala se komandér Shaana Oldorfová-Svenská, posádkou přezdívaná SOS.

„Těžko říct,“ přiznala se Justina a otočila se na ni. „Ale mám z toho špatný pocit.“

Shaana se ušklíbla. „To já taky, ale tím bych se netrápila. Hlavně zkus ze starocha vyždímat nějaké informace.“

Justina povytáhla obočí. „Doufám, že tím ‚starochem‘ nemyslíte admirála Esternala, že ne komandére?“

Shaana se zatvářila jako nevinátka. „No... jak se to vezme. Konec-

konců jsem slovem ‚staroch‘ mohla vyjádřit i svůj respekt k jeho zkušenostem a zásluhám.“

Justina se zasmála. „Jo, správně. *Mohla*. Ale neboj, zeptám se. Ty zůstáváš na palubě?“

Tentokrát bylo na Shaaně, aby se zasmála. „Jako že bych tvrdla na palubě, zatímco ostatní si budou užívat nočního života stanice? To zrovna!“

Justina se usmála. „Jak je libo. Ale nejdřív dohlédni na vyplňování opuštěáků. Byla bych nerada, kdyby moji důstojníci projevíli přílišnou velkorysost a loď zůstala vylidněná.“

Shaana přikývla. „Jasně, nedělám to pro přece poprvé.“

„No právě.“ Justina se usmála. „A neměj strach, rozhodně se admirála zeptám, co se děje.“

*

„Justino!“

Viceadmirál Bernard Esternal vstal od stolu, když jeho asistent uvedl Justinu dovnitř, a se zářivým úsměvem jí podal ruku. Jakmile ji Justina uchopila, Esternal ji prudce přitáhl k sobě a sevřel v otcovském objetí.

„Ani nevíš, jak rád tě zase vidím!“

„Já vás taky, pane.“

Esternal ji pustil a pokynul k pohovce u stěny jeho kanceláře. „Dáš si něco k pití?“

„Čaj.“

„Přineste prosím jednou čaj a jednou bílou kávu, Oskare.“ Asistent se vzdálil a Esternal se s Justinou posadil.

„Vítej zpátky na *Auroře*! Musíš mi toho spoustu vyprávět.“

Bernard Esternal velel stanici *Aurora* už celá léta. Byl to mohutný postarší muž s tmavou pletí, který, stejně jako Justinina rodina, pocházel z provincie Kilmen na Nuovu Laziu. S jejím otcem byli už od dětství nejlepší přátelé, společně vstoupili do akademie a sloužili spolu po více než třicet let. Justina ho znala doslova celý život jako svého strýčka. Esternal jí často vyprávěl o tom, jak – nyní to už bylo třiácty-

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

řicet let – dostal komandér Aspanu Tarzini zprávu, že se mu narodila dcera Justina. Se svým přítelem, tehdy komandér-poručíkem Bernardem Esternalem to náležitě oslavili a potom ho Aspanu požádal, jestli by jeho dceři nešel za kmotra.

Byl to také Esternal, kdo za ní tehdy přišel do jejího pokoje, když jí bylo patnáct, a oznámil jí, že její otec tragicky zahynul při nehodě ve strojojně.

„Ráda vás zase vidím, pane,“ zopakovala Justina tiše.

Esternal možná vytušil, co se jí honí hlavou, a pousmál se.

„Ty pány si nech, aspoň když jsme sami.“

„Dobře, strejdo.“

„To je lepší,“ pochválil ji Esternal. „Dneska ráno jsem mluvil s tvou matkou. Pozdravuje tě a posílá ti pusy.“

Justina se pousmála. „Myslíš, že budu mít čas zaletět na povrch a navštívit ji?“

„Já... nevím,“ přiznal Esternal. „Nevím. Svaz Gemini má vyplout co nejdřív, ale přesné detaily ti poskytne až admirál Lambertová.“ Justina se chystala zeptat na něco dalšího, ale Esternal ji zarazil. „Nechme ještě chvilku oficiální věci na pokoji, ano? Pověz mi raději něco nového o sobě. Třeba,“ mrkl, „o tvém zasnoubení jistým s panem Alexandrem Brestem.“

Justina se neubránila úsměvu. Čekala, kdy admirál toto téma nakousne. O jejím vztahu s Alexem věděl, stejně jako její matka a většina příbuzných, a zároveň věděl i to, že uvažovali nad zasnubami. Jenže tohle bylo poprvé, co se s admirálem viděla *poté*, kdy se s Alexem zasnoubila.

„No, tak nějak se to stalo,“ řekla nakonec. „Je mi líto, že jste se o tom dozvěděli, až když bylo po všem, ale byli jsme v hlubokém vesmíru.“

„Což o to, tohle chápu.“ Esternal se zamračil. „A jsi si jistá, že je to ten pravý?“

Justina se zasmála. „Jak to mám vědět? Ale miluju ho a jsem s ním ráda.“

„Jak dlouho už se vlastně znáte?“

„Skoro dva roky. Poprvé jsme se potkali, když jsem ještě dělala na velvyslanectví na Sinaji. Potom jsme se často vídali, když byly naše lodě umístěny na Mandragoře a...“ Justina pokrčila rameny. „Stalo se.“

„On je pilot, že? Komandér?“

„Komandér-poručík. Je to velitel letové skupiny na *Lokim*.“

„*Jenom* komandér-poručík?!“

„Představ si, miluju muže, ne jeho hodnost.“

„Jo, já vím.“ Esternal pokrčil rameny. „A jsem rád, že se chceš vdávat. Akorát mě mrzí, že toho dotyčného neznám, no.“ Na okamžik se zamyslel. „I když bych si mohl nechat vyhledat jeho záznamy... a trochu ho prověřit.“

„Opovaž se!“

Tentokrát to byl Esternal, kdo se zasmál. „Neboj, takový blázen ještě nejsem. Ale rozhodně bych ho rád potkal před svatbou.“

„To zařídíme. Jenom nevím, kde se zrovna nachází jeho loď.“

Dovnitř vešel admirálův asistent s čajem a kávou, každému nabídl, potom položil tác na stůl a zase se vzdálil.

„A kde se hodláte usadit?“ zeptal se Esternal, když usrlk kávy. „On není z *Nuova Lazia*, že ne?“

„Ne, je z *Ballingtonu*. A tam se taky usadíme.“ Esternal se chystal něco říct, ale zarazila ho. „Už mi nabídli místo v oddělení výzkumu a vývoje na hlavní základně na *Ballingtonu*. A Alex je dost zkušený na to, aby tam mohl učit na akademii.“

„Chceš odejít z *Marsu*?“

„Stejně by mě už brzy přeložili jinam.“ Justina si povzdechla. „Po palubní službě se mi bude stýskat, ale nechci, aby mé děti vyrůstaly samy, zatímco jejich rodiče budou létat někde ve vesmíru.“

Esternal pokrčil rameny. „Moje děti si tím prošly a jsou v pořádku. A ty jsi příliš dobrá v tom, co děláš, než abys tvrdla na zemi. A pokud on bude učit a zůstane na planetě, tak ty budeš moct...“

„To nás už napadlo, ale... ne.“ Justina zavrtěla hlavou. „Možná jsem staromódní, ale dítě patří k matce. A já mám na dítě pomalu nejvyšší čas.“ Nechtěla používat staré klišé o biologických hodinách, ale něco na něm bylo. Všichni kolonisté, kteří letěli v hibernačních lodích do sektoru *Hirano*, museli podstoupit genetickou manipulaci, aby byli odolnější – a stejně tak i jejich potomci – a přizpůsobivější životu na planetách s jinou gravitací nebo tlakem vzduchu, než panoval na Zemi. Tato manipulace jako vedlejší efekt zvýšila průměrnou délku ži-

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

vota kolonistů o třicet až pětatřicet let. Ve svých třiačtyřiceti letech tak byla Justina sotva ve středním věku, ale přesto byla na mateřství už poněkud starší, než bylo na Novou Laziu zvykem. Když se narodila, jejímu otci bylo dvacet osm.

„A hlavní důvod je ten, že já dítě *chci*,“ řekla nakonec. „A chci s ním být co nejvíc.“

Esternal se pousmál. „To chápu. A tvoje matka bude z vnoučat určitě nadšená! Ostatně já taky. Ovšem stále platí, že bych se s tím Alexem chtěl co nejdřív setkat.“

„Jasně.“

Esternal se podíval na hodinky a potom si povzdechl. „No, rád bych si s tebou ještě povídal o Alexovi a o vašich plánech, ale už nebudeme mít čas.“

„Ty někam jdeš?“

„Ne, ale raketoplán admirála Lambertové by měl každou chvíli dorazit a můj pobočník má instrukce ji ke mně okamžitě přivést.“

„Týká se to naší mise?“

„Ano. A Lambertová si tě speciálně vyžádala, takže tady zůstaň.“

Justina vyvalila oči. „Mě osobně?“

„Ano.“ Esternal chvíli mlčel a potom se nadechl. „Možná bych tě zatím mohl uvést do problému, než admirál dorazí. Je to vcelku prosté: Astonská unie se chystá vyslat do soustavy Argonaut operační svaz, aby si prosadila svou.

A kancléř Bremmer vydal rozkaz, že se rozhodně nesmíme nechat zastrašit. Proto do Argonautu posíláme svaz Gemini.“

*

O několik minut později dorazila do Esternalovy kanceláře viceadmirál Nina Lambertová. Lambertová byla vysoká žena s krátkými prošedivělými vlasy a aurou chladné authority. Doprovázel ji menší muž s hladce vyholenou hlavou, o kterém Justina věděla, že je to kapitán Gustav Niven, náčelník štábu admirála Lambertové. Justina je oba viděla už mnohokrát – Lambertová byla koneckonců velitelkou operačního svazu Gemini, do něhož poslední rok patřil i *Mars* –, ovšem

netušila, proč Lambertová na této poradě chce jednoho konkrétního kapitána ze svého svazu.

„Nino, kapitáne Nivene,“ pozdravil je Esternal.

„Ahoj, Bernie,“ odpověděla Lambertová s nenuceností, s jakou může admirála oslovovat pouze jiný admirál... nebo admirálova kmotřenka. Potom se Lambertová podívala na Justinu. „Zdravím vás, kapitáne Tarziniová. Jak dopadla vaše hlídka?“

„Děkuji, madam, všechno proběhlo hladce. Hlášení jsem už odeslala.“

„To je dobře,“ přimhouřila Lambertová oči. „Nezbývá než doufat, že náš následující úkol dopadne stejně dobře. Už jsi ji zasvětil, Bernie?“

„Jen zběžně,“ přiznal Esternal, zatímco svým dvěma novým hostům nabídl místa k sezení. „Zatím jsem jí pouze vysvětlil, že poletíte do soustavy Argonaut a že tam letí i Astoňané.“

„Ano, to víceméně shrnuje naši situaci,“ přitakala Lambertová a podívala se na Justinu. „A vy nejspíš přemýšlíte, proč jsem na tuhle schůzku pozvala zrovna vás, že kapitáne?“

„To ano, madam,“ přikývla Justina.

„No, je to vcelku prosté. *Varuna* musí podstoupit generální údržbu a není schopná se nadcházející mise zúčastnit, takže po dobu současného nasazení budu nucena přenést vlajku na vaši loď.“

Justina dlouho neříkala nic a pouze si v sobě přelouskávala to, co jí admirál právě řekla. Když ji sem admirál pozvala, tak to možná trochu tušila, ale přišlo jí snad mírně namyšlené doufat zrovna v tohle. Kapitán vlajkové lodi se bez ohledu na služební věk stával admirálovým taktickým zástupcem a tato funkce mu propůjčila pravomoci velet i ostatním kapitánům.

Justina si uvědomila, že už na Lambertovou několik sekund zírá, a tak přikývla. „Děkuji, madam. Bude to čest mít vás na palubě.“

„Jsem ráda, že to vidíte takhle, kapitáne. Rozhodla jsem se pro vás na základě několika faktorů, které hovořily ve váš prospěch.“ Justina střelila pohledem po Esternalovi. Neměla ráda, když se jí její kmotr snažil dláždit cestičku – a obzvlášť ne, když...

Lambertová nejspíš uhodla, co se jí honí hlavou, a zasmála se. „Nebojte se, kapitáne, tohle není výsledek špinavé protekce. Nikdy jsem si

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

důstojníka nevybírala na základě prosby od jeho známého a nehodlám s tím začínat. Vaše dosavadní výkony a hodnocení od předchozích velitelů na mě udělaly dojem. Tečka.“ Její výraz ztvrdl. „Ovšem varuji vás, pokud nenaplníte má očekávání, nakopu vám zadek, než stihnete říct ‚vlajkový kapitán‘. Je to jasné?“

„Naprosto, madam.“ I když to bylo divné, tohle Justinu trochu uklidnilo.

Lambertová chvíli mlčela a potom se otočila na svého náčelníka štábu. „No, když teď máme formality za sebou, mohli bychom kapitána zasvětit do situace. Ujal by ses toho, Gustave?“

Niven přikývl a odkašlal si. „Jak už vám sdělil admirál Esternal, kapitáne, Astonská unie vysílá do soustavy Argonaut celý operační svaz – podle dostupných zpráv se jedná o svaz Sigma, který dočasně kotví nad Simeralem. Astonský prezident Wanderberg chce evidentně posunout vyjednávání na další úroveň.“

„Myslíte, že naši základně v soustavě hrozí nějaké nebezpečí?“ zeptala se Justina.

„Pochybuji, že by ji Astoňané jen tak vybombardovali atomovkami,“ řekl Niven. „Ale podle plánu mají vylétnout až zítra a Nuovo Lazio je k Argonautu mnohem blíž, takže rozhodně budeme na místě dříve než oni.“

„A co potom?“ zeptal se Esternal. „Pořád mi není jasné, jaký máte rozkaz.“

„Máme pouze bránit soustavu a mávat na Astoňany vlajkou, zatímco oni budou mávat na nás,“ řekla Lambertová a ušklíbla se. „Kancleř Bremmer má nejspíš za to, že oheň se nejlépe hasí benzínem.“

„No, ale co jiného mohl udělat?“ zeptal se Esternal. „Astoňané – a hlavně ten prezident Wanderberg – nebyli ochotní přistoupit na jakoukoli dohodu, ani na naši nabídku na vytvoření společného výzkumného týmu, který zjistí přesné množství kiria²⁶ na hlavní planetě.“ Jeho výraz ztvrdl. „Astoňané si ho chtějí nasyslit všechno pro sebe. Jako to dělali odjakživa. Vždycky se rádi přiživili na úkor ostatních!“

Justina spolkla odpověď, kterou by se Astoňanů zastala. Koneckonců, kancleř Bremmer také situaci moc nepomohl, když v soustavě nechal vybudovat výzkumnou stanici. Tady na to nebylo vhodné místo.

Esternal si nikdy na Astonskou unii moc nepotrpěl, spíš ji přímo nesháněl a možná byl ve svých názorech poněkud zaslepený, ale o tom teď nemělo smysl mluvit. A takových důstojníků, jako on, bylo v Ballingtonském loďstvu hodně.

Místo toho se zeptala: „Když mluvíme o té základně... Chystáte se ji evakuovat a opustit?“

„To jsem panu kancléři navrhla, jakmile jsem obdržela rozkaz, ale zamítl to.“ Lambertová se smutně usmála. „Prý nesmíme ustoupit ani o metr a nemůžeme dát najevo slabost. Určitou logiku to má, ale v případě problémů se ocitneme v nevýhodě, protože budeme muset bránit pevnou pozici, zatímco nepříteli zůstane možnost manévrovat.“

Justina se na Lambertovou upřeně zadívala. „A vy vážně myslíte, že dojde na boj?“

„Doufám, že ne, ale jako vojáci musíme být připravení na všechny eventuality.“ Admirál chvíli mlčela a potom se vrátila k tématu. „Ze základny pouze evakuujeme všechny civilisty a umístíme tam vojenskou posádku. K tomu účelu nám sem kancléř z Ballingtonu posílá Třetí prapor Domovské gardy.“

„Domovskou gardu?“ Esternal zněl, jako by nemohl úplně uvěřit svým uším. Justina se mu rozhodně nedivila. Domovská garda byla elitní jednotkou ballingtonské armády, stála mimo standardní rámec vojenské hierarchie a zodpovídala se přímo kancléři. To se většinou považovalo spíše za formalitu, protože rozumný kancléř se o vyslání jednotky stejně vždycky poradí se svými generály. Ale Bremmer chtěl tímto aktem nejspíš naznačit, že to myslí vážně.

„Ano, Domovskou gardu,“ přitakala Lambertová. „A také samozřejmě zapojíme i mariňáky přičleněné ke svazu Gemini. Pro Astoňany to bude trochu pádnější argument, když na planetě najdou po zuby ozbrojené mariňáky.“

Lambertová krátce přeskočila pohledem z Esternala na Justinu a zase zpátky, jako by čekala na otázky, a potom řekla: „Musíme vyrazit co nejdříve. Všechny lodě ze svazu dorazí až zítra, ale chci už pro ně mít připravené všechny zásoby, abychom mohli v ideálním případě odletět už pozítří.“

„Tak mě napadá,“ ozvala se Justina, „že když svaz Gemini odletí

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

celý do Argonautu, nenecháme tuto oblast příliš odkrytou? Poblíž Kolonizovaného prostoru je pořád hodně pirátů a pašeráků a svaz Libra z Mandragory nemůže celou oblast pokrýt sám.“

„Ano, toho jsem si vědoma,“ řekla Lambertová. „A je si toho vědom i kancléř, ovšem naše zájmy v soustavě Argonaut jsou přednější než pohraniční hlídky. Proto Gemini vyrazí okamžitě. Je to menší zlo. Za několik týdnů nás tu vystřídá svaz Aries. Do té doby si místní hlídky budou muset poradit s tím, co budou mít k dispozici.“ Její výraz zvážněl. „Všechno je to otázka priorit, kapitáne. Piráti v Kolonizovaném prostoru jsou problém, ale soustava Argonaut je pro nás z dlouhodobého hlediska dost možná *životně* důležitá. A ať se nám to líbí nebo ne, kancléř má pravdu: nemůžeme Astoňanům ustupovat.“

*

Podle staničního času bylo krátce po druhé hodině odpolední, když skončil předběžný brífink. Justina se potom potloukala po stanici, procházela obchody a snažila se utřídit si myšlenky. Její nálada se nacházela někde mezi nadšením nad tím, že bude na palubě hostit admirála, a nervozitou z toho, jak se za ten necelý půlrok vztahy mezi Ballingtonem a Astonskou unií radikálně zhoršily.

Anebo by se možná dalo říct, že jde o vztahy mezi kancléřem Bremmerem a prezidentem Wanderbergem. Celá situace kolem Argonautu byla hodně nepříjemná, ale občas měla Justina pocit, že Bremmer ji bere jako osobní urážku své osoby prezidentem Wanderbergem.

Justina doufala, že Bremmer i jeho astonský protějšek přijdou brzy k rozumu. Kasimířské císařství už celá léta zbrojí jako šílené a jejich císař otevřeně prohlašuje, že obyvatelé Kasimiru – coby potomci kolonistů, kteří do sektoru Hirano dorazili úplně první – mají „boží právo a povinnost zajistit v této oblasti pořádek a bezpečí pro naše děti“. I když je kirium26 možná nejvzácnější surovina, jakou lidstvo zatím objevilo, nemá cenu se kvůli němu takhle handrkovat, když oba státy čelí potenciálně větší hrozbě v podobě Kasimiru.

Jenže Bremmer to tak nepochybně neviděl. A mnoho dalších Ballingtonů – včetně Esternala – také ne. Oni viděli jen Astonskou unii

ve stínu minulých křivd a neuvažovali nad současností. A Kasimir se koneckonců diplomaticky dvořil Ballingtonu stejně jako Astoňaně.

Hodně lidí si dokonce myslí, že bychom se pod Kasimirem snad měli líp než teď! Koneckonců kasimírský císař Drakos je populární a mnoho lidí bere zprávy o útlaku jeho odpůrců a nakládání s vězni s velkou nadsázkou. Kancléř Bremmer má sice také až příliš velké pravomoci, ale pořád to není tak zlé jako v případě Kasimiru. I když náš „kancléř“ kombinuje funkce prezidenta a předsedy vlády a má pořád mnohem víc pravomocí než třeba astonský prezident a...

„Dobré odpoledne, kapitáne Tarziniová!“

Justina se překvapeně zastavila, když ji z úvah vytrhl nepříliš uctivě znějící, důvěrně známý hlas. Otočila se a uviděla známou tvář černo-vlasého muže s rošťáckým úsměvem.

„Alexi!“ vydechla, ale to už se ocitla v jeho objetí a jejich rty se spojily v dlouhém polibku, který se protahoval donekonečna, dokud se nemuseli odtáhnout, aby se nadechli. A pak následoval druhý polibek.

Možná by se dalo považovat za nemístné, aby se dva důstojníci cícmali na chodbě stanice, která byla zároveň vojenským přístavem, ale Justině to v tu chvíli bylo srdečně jedno a vnímala jen Alexovy rty a stisk jeho paží, kterými ji objímal.

Konečně skončil i druhý polibek a jejich rty se odtáhly.

„Kde se tu bereš?“ zeptala se. „Myslela jsem, že jsi ještě pořád na hlídce v Kolonizovaném prostoru.“

Alex Brest zavrtěl hlavou. „Ne, odvolali nás sem.“ Usmál se. „Loki byl přeřazen ke svazu Gemini, takže mě budeš mít na krku.“

Justina se usmála. Díky tomu, že na tomto nasazení bude celý svaz Gemini, můžou s Alexem pracovat blízko u sebe, a ten pocit ji naplnil radostí. Potom se ale zamračila, když si uvědomila, že v Argonautu může být nebezpečno – obzvlášť pro piloty. Ona bude v bezpečí na můstku uprostřed té obří hromady kovu, které velí, ale Alex bude sedět ve stíhačce, kde ho od prázdnoty vakua dělí jen tenká přepážka.

Alex si všiml jejího výrazu a položil jí ruku na tvář. „Copak je? Já myslel, že budeš ráda.“

„Já jsem, ale... Gemini poletí na misi, kde nemusí být zrovna bezpečno.“

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Týká se to snad soustavy Argonaut?“ zeptal se Alex. Justina vyvalila oči a on se usmál. „Drby se šíří rychle – drby a tachyony jsou asi jediné dvě lidstvu známé částice, které se šíří rychleji než světlo. A jiný cíl, který by vyžadoval zásah celého svazu, mě nenapadá.“

„Máš pravdu, je to Argonaut,“ připustila Justina. „Ale nikomu to prosím tě zatím neříkej. Admirál Lambertová brzy vydá oficiální sdělení pro celý svaz.“

„Letíme bojovat?“

Justina zavrtěla hlavou. „Ne, jen jim dáme najevo, že se nebojíme. Ale takové situace jsou nebezpečné. Může se stát cokoli a...“

Alex ji zarazil. „Hele, neboj se, jo? Zrovna tak někoho z nás může kdykoli srazit vznášedlo. A nezapomeň, že na hlídkách v Kolonizovaném prostoru je to mnohem nebezpečnější, a tam jsme oba každou chvíli.“

„No, já vím, ale...“ Justina pokrčila rameny. „Máš pravdu, přinejmenším to rozumově chápu, ale...“

Alex ji znovu políbil. „Hele, nic se nestane, slibuju.“ Přitiskl ji k sobě a Justina se postupně uvolnila. Potom zvedla hlavu a zase ho políbila.

„Tak, a teď nechme práci na pokoji a pojďme se zabývat něčím zajímavějším,“ nadhodil Alex prostopášně. „Co takhle začít večerí v Kometě a potom...“

Justina se usmála. „Je teprve půl třetí.“

Alex pokrčil rameny. „Tak to bude brzká večere nebo taky pozdní oběd.“ Usmál se. „Na tom koneckonců nezáleží.“

*

Příštího rána se Alexander Brest vrátil na *Lokiho*. Mariňák hlídající přístupový tunel spojující stanici s lodí se lehce pousmál, když ho zdavil, a Alexe napadlo, že si možná všiml jeho letmého úsměvu.

Chtěl se zastavit na své ubikaci, ale potom si to rozmyslel a zamířil do přípravný pilotů, aby si vyzvedl denní svodku hlášení. Chtěl si přečíst zprávu velitele mechaniků, jestli už byly ty vadné akumulátory u dvou jeho stíhaček vyměněny, nebo ne. Za tři čtvrtě hodiny měl schůzku s kapitánem *Lokiho* a chtěl vědět, zda mu už bude moci oznámit, že jeho letová skupina je plně provozuschopná.

V přípravně pilotů však nebylo prázdno, jak očekával. U jednoho ze stolů seděl starší poručík Gilad Thomsen se svou oblíbenou kukuřičnou dýmkou a skláněl se nad PDA datapadem, na kterém si něco četl. Alex se pousmál. Znal Thomsena už docela dlouho a s tou dýmkou ho viděl každou chvíli. Nechápal, jak někdo může kouřit tenhle sajrajt, ale když mu to chutná, tak asi nemohl nic namítat... pokud s tím smradem nechodí moc blízko.

Thomsen zvedl hlavu a pousmál se. „Ale ale, Klakson se vrátil mezi nás. Dobré ráno, pane komandér-poručíku.“

„Dobré,“ kývl na něj Alex a zamířil ke svému stolu pro balík hlášení. Klakson byl jeho volací znak, který získal už na akademii proto, že se při jednom cvičení lekl nenadálého kontaktu a dost hlasitě vykřikl. Už to bylo přes dvacet let, ale jak to s volacími znaky bývá, zůstal mu.

„Z toho, že ses večer nevrátil na loď, jsem usoudil, že jsi svou milou našel,“ poznamenal Thomsen.

Alex vzal štos hlášení a otočil se na svého nejlepšího pilota. „To ano, našli jsme se.“

„A jak to proběhlo?“

„Z toho, že se vracím až teď, si můžeš udělat obrázek, jak *dobře* to proběhlo, ne?“

Thomsen se zasmál. „Jo, docela si to dovedu představit.“ Zvážněl. „A řekl jsi jí o té nabídce?“

Alexova tvář posmutněla. Doufal, že na tohle se ho Thomsen ptát nebude. Měl by mu říct, že mu do toho nic není, že sám ví, kdy bude nejlepší čas jí říct...

„Ještě ne,“ slyšel sám sebe říkat. „Nebyla k tomu příležitost.“

Thomsen povytáhl obočí. „Nebyla? Byl jsi s ní víc než dvanáct hodin. To chceš říct, že nebyla příležitost?“

„No,“ Alex pokrčil rameny. „To máš těžký. Já se ani ještě nerozhodl, jestli to vezmu. A ona pořád mluví o tom, jak se těší, až se usadíme.“ Chystal se o tom Justině říct, jenže ona se pořád tvářila tak strašně šťastně, že neměl to srdce jí teď o tom říkat.

„Ale řekl bych, že je lepší ji do svého rozhodování zapojit,“ nadhodil Thomsen. „Jinak hrozí, že si bude myslet, žeš jí to chtěl zatajit. Čím dýl to budeš oddalovat, tím to bude horší. Vsaď se.“

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Prostě nebyla vhodná chvíle, no.“

„A kdy jako podle tebe nastane? Kdo ví, kdy se příště setkáte.“

„Určitě se ještě brzo uvidíme,“ řekl Alex. „*Loki* byl přiřazen ke svazu Gemini a Justinin *Mars* se stal vlajkovou lodí svazu. Bude příležitost... Určitě.“

Thomsen zavrtěl hlavou. „Ty jsi ale blbec.“

*

Dveře výtahu se otevřely a Justina vešla do hangáru. Měla na sobě slavnostní uniformu a její staré kapitánské frčky v podobě zlatého oválku byly bezpečně uskladněny v její ubikaci. Oválek, který měla Justina na límci nyní, byl hodně podobný, až na to, že měl jasně karmínový okraj a ve středu této insignie byla vyrytá malá karmínová vlaječka – označení vlajkového kapitána.

Justina si uvědomovala, že je tato funkce pouze dočasná, ale rozhodně se na ni těšila.

V hangáru už byl shromážděný uvítací výbor složený z čtyř mariňáků, skupiny řadových astronautů a skupiny vyšších důstojníků *Marsu*, ke které zamířila Justina a postavila se do jejího čela mezi komandéra Oldorfovou-Svenskou a komandéra Nicholase Karapu, lodního šéfinženýra.

Hangár nebyl příliš veliký ve srovnání s tím na lodi *Varuna*, ze které admirál přišla. *Mars* byl jedním z bitevních křižníků třídy *Jupiter*, což byl poměrně nový koncept prvosledových bitevních křižníků. Byly o něco menší než typický bitevní křižník, ale měly mnohem silnější pancéřování, které dokázalo dlouho odolávat i přímým zásahům střel Seeker s nukleární hlavicí, a disponovaly šestadevadesáti odpalovači řízených střel Seeker největší ráže. Výměnou za to měly poněkud menší hangáry a uvezly jen kolem padesáti stíhaček, což je o čtyřicet méně, než dokázal pojmout bitevní křižník třídy *Šiva*. Teorie říkala, že *Jupitery* se co nejvíc přiblíží k nepříteli a zahltí ho palbou, zatímco *Šivy* budou tvořit druhou vlnu a spolu s doprovodnými lehkými křižníky jim poskytnou stíhací podporu.

Právě k *Jupiterům* byly vyvinuty lehké křižníky třídy *Thor* – jako

byl Alexův *Loki* –, které dokázaly pojmout až čtyřiatřicet stíhaček, což bylo mnohem více než běžný lehký křižník. Tyto lodě měly v rámci operační skupiny trochu vyvážit nevýhodu *Jupiterů* ve stíhačkách.

Ovšem teorie byla teorie. Jak tento koncept bude fungovat v praxi, to se většinou zjistí až na místě, a to už bývá pozdě na nějaké rychlé změny. Konkrétně Justinina 32. operační skupina byla uspořádána poměrně nerovnoměrně; po vyřazení *Varuny* jí ze třídy *Šiva* zbývaly pouze bitevní křižníky *Indra*, *Agni* a sám *Šiva*, kdežto *Jupiterů* měli hned pět – *Mars*, *Neptun*, *Apollo*, *Minervu* a samotný *Jupiter*.

Justina se mimoděk usmála, když jí hlavou prolétla ta jména. Balingtonské loďstvo tradičně pojmenovávalo lodě jednotlivých tříd po různých bozích nebo náboženských postavách z pozemské mytologie a každá třída nesla jména jiných božstev. *Jupitery* nesly každý jméno boha z dávné římské mytologie, kdežto jména pro třídu *Šiva* vycházela z hinduismu a jeho odnoží. Stejně tak byly lehké křižníky třídy *Thor* a *Damara* inspirovány jmény bohů z pozemské severské a keltské mytologie. Justinu by zajímalo, co bude lodní správa dělat, až se jejich loďstvo jednou rozroste natolik, že mu dojdou bohové.

No, alespoň naše jména mají nějaký inteligentní základ a význam... na rozdíl od těch šílených nevyslovitelných jmen v angličtině, které dávají svým lodím Astoňané a jejichž význam nechápou snad ani oni.

„Co je tady tak vtipného, kapitáne?“ zeptala se vedle ní komandér Shaana Oldorfová-Svenská.

Justina zavrtěla hlavou. „Ale nic, jen mi tak poletují myšlenky. Začala jsem u toho, že by ten hangár mohl admirálovi připadat malý a přes taktickou doktrínu lodí třídy *Jupiter* jsem se dostala k tomu, jak ty lodě pojmenováváme.“

Shaana se ušklíbala. „Nikdy bych netušila, co všechno se může kapitánovi honit hlavou, když na jeho loď přichází admirál.“

„Chtěla bych někdy zjistit, co se honí hlavou *vám*, komandére,“ vrátila jí Justina smeč.

Shaana se chystala něco odpovědět, ale neměla čas, protože vstupní průlez, který v doku spojoval *Mars* se stanicí, se otevřel. Chvíli se nedělo nic, potom tunelem prolezla dvojice mariňáků a zaujala pozici podél vstupu.

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„*Pó-zor!*“ zahulákal velící poddůstojník *Marsu*, který měl na starosti čestnou stráž. Všichni důstojníci, mariňáci a astronauti se postavili do předpisového pozoru.

Po chvíli ticha z tunelu vyšla admirál Lambertová, na okamžik se zastavila, s neutrálním výrazem se rozhlédla a potom pomalu pokračovala uličkou tvořenou mariňáky, řadovými členy posádky a nižšími důstojníky až k Justině a jejím vyšším důstojníkům, kteří stáli naproti průchodu. Za Lambertovou se z tunelu vynořil kapitán Niven a za ním další důstojníci admirálova štábu.

Lambertová došla až k Justině a narovнала se. Justina zasalutovala a admirál její pozdrav opětovala.

„Jménem důstojníků a posádky *Marsu* vás vítám na palubě, admirále,“ pronesla Justina formálně.

„Děkuji, kapitáne.“ Lambertová přelétla znalým pohledem Justininy důstojníky a potom se její zrak opět ustálil na Justině. „Od tohoto dne, 24. 1. roku 332 po kolonizaci, standardního roku 2668, ze své pravomoci viceadmirála Ballingtonského loďstva ustanovuji bitevní křižník *Mars* svou vlajkovou loď.“

Nastalo ticho, aby měli všichni čas přebrat si význam těch slov, a potom jí Justina poskytla oficiální odpověď: „Admirále, *Mars* je zcela pod vaším velením jako vaše vlajková loď.“

Znovu si zasalutovaly a pak k ní Lambertová natáhla ruku.

„Děkuji, kapitáne.“

Tím byl obřad u konce. Velící poddůstojník zavelel pohov a Justina admirálovi představila své vyšší důstojníky. Potom byla na řadě Lambertová, aby po jednom představila důstojníky svého štábu. Když byly i tyto rituály u konce, Lambertová se otočila na Justinu. Její zdvořilý úsměv, se kterým se vítala s důstojníky, zmizel a nahradil jej její oblíbený výraz chladné autority.

„A teď bude asi nejlepší, když mě rovnou zavedete do operačního střediska, kapitáne. Máme před sebou spoustu práce.“

3.

Admirál Sean Tyler seděl ve své kanceláři a snažil se prokousat skrz hlášení svého zásobovacího důstojníka o tom, co všechno ještě jeho operační skupina potřebuje. Nebylo to příliš záživné čtení. Tyler usoudil, že komandér-poručík Strnad by byl dobrým politikem – podařilo se mu popsat čtyři stránky, aniž by se na nich podělil o jakékoli informace. Svaz Sigma vyplouvá za deset hodin a ten blbec si dává práci s podrobným hlášením, místo aby pro sehnání zásob něco udělal.

Ozval se bzučák a do kanceláře vstoupila Lybaertová.

„Á, Lynn, zrovna jsem vás potřeboval. Vyřídila byste, prosím vás, komandér-poručíku Strnadovi, že od nynějška chci, aby zprávy o stavu zásob byly ve stylu: ‚Máme, dvojtečka, seznam‘ a ‚Nemáme, dvojtečka, seznam‘? Anebo ne, vyřídím mu to sám, na vás by si mohl ještě otevírat ústa.“

„Jak si přejete, admirále. Je tu kapitán Grebs. Čeká, že ho přijmete.“

„Už?“ Tyler se podíval na hodinky. Strávil tímhle papírováním delší dobu, než si myslel. To bylo na admirálské hodnosti asi nejhorší, ty tony papírování. Vzpomněl si, jak byl zaskočený návalem papírování,

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

když poprvé převzal velení malé fregaty. Co by za takové papírování dal dnes. Tehdy si totiž neuvedomil, že všechna ta hlášení, která tehdy musel psát, končila na stole jeho admirála – zároveň s hlášeními z dalších šestadvaceti lodí.

„Omlouvám se, asi jsem ztratil pojem o čase,“ řekl omluvně. „Ať jde kapitán Grebs dál.“

„Jistě, pane.“ Lynn se zatvářila poněkud rozpačitě. „A pane... promiňte, ale... možná by vás zajímalo jméno pilotky, která kapitána Grebse přivezla na palubu.“

Tyler překvapeně zamrkal. Neměl vůbec ponětí, co se mu Lynn snaží říct. „Proč by mě to mělo zajímat?“ zeptal se spíš zmateně než podrážděně. „Kdo to je?“

Lynn mu to jméno řekla a Tyler zůstal na kratičký okamžik nehybně sedět. Nedalo by se říct, že by ztuhl, jen byl tak překvapený, že se přestal hýbat, aby svůj šok nedal najevo.

„Lynn, prosím vás,“ začal zvolna. „Zavedla byste ji do mé kajuty? Kapitán Grebs na lodi stejně bude nejméně hodinu. Zaveďte ji tam a řekněte jí, ať na mě počká.“

„Jistě, admirále,“ řekla Lynn chápavě a v očích měla upřímnou starost. Tyler se na ni usmál. Lynn byla úžasná nejen jako pobočnice, ale i jako člověk. Měla kolem sebe ten druh aury, která naznačovala, že jí záleží na všem i na každém zvlášť. A Tyler ji měl upřímně rád – ale jen jako dceru, koneckonců byl třikrát starší než ona.

Lynn odešla a Tyler se přiměl k neutrálnímu výrazu, když do jeho kanceláře vstoupil kapitán Grebs.

Patrick Grebs byl velicím důstojníkem bitevního křižníku *Peerless*, který se připojil k Tylerově operační skupině, a admirál si jej pozorně prohlédl. Grebs podle všeho neměl o moc méně let než Tyler a byl zhruba stejné výšky. Měl široká ramena a kdysi nejspíš býval atletické postavy, která však nyní ustupovala zvolna se zvětšujícím břichu.

Co však Tylera upoutalo nejvíc, byl kapitánův sebejistý výraz – ne namyšlený, prostě víra ve vlastní schopnosti – a jeho zlatý odznáček se siluetou hvězdné stíhačky, který měl na prsou. Byl to odznak pilota, což znamenalo, že kapitán Grebs býval pilot, než přešel k palubní službě.

„Kapitán Patrick Grebs se hlásí, admirále,“ řekl nově příchozí formálně.

Tyler vstal, obešel stůl a s úsměvem podal Grebsovi ruku. „Vítejte, kapitáne. Prosím posadte se.“ Nasměroval ho ke křeslu před svým stolem a sám se posadil zpátky na své místo, přičemž si nenápadně na počítači vyvolal Grebsovy záznamy – další věc, kterou nestihl udělat dřív.

„No, předně bych vás chtěl přivítat v Sedmnácté operační skupině, kapitáne. Od té doby, co jsem musel odeslat *Inflexible* a *Harbinger* ke stanici *Ithaka*, měla moje skupina poněkud podstaw. Že se k nám admirálita rozhodla přiřadit zrovna *Peerless*, byla rozhodně potěšující zpráva.“

Grebs se usmál. „Děkuji, admirále. Jsem si jistý, že budete spokojen. *Peerless* je dobrá loď.“

Tyler přikývl. Kapitán, který by si myslel, že jeho loď není dobrá, by asi nebyl správný kapitán. A *Peerless* byl zbrusu nový bitevní křižník, teprve třetí loď nové třídy *Warspite*, která měla postupně nahradit starou třídu *Repulse*. „Musím se přiznat, že jsem ani netušil, že už je *Peerless* provozuschopný. Naposledy jsem slyšel, že se ho teprve chystají vypustit z doku.“

„Bylo to těsné, ale už jsme plně provozuschopní. Poslední zkoušky proběhly před týdnem a loď už byla oficiálně uznána za bojeschopnou.“ Pousmál se. „Ovšem nečekal jsem, že rozkazy přijdou tak rychle.“

„To nikdo z nás,“ podotkl Tyler mrzutě. „A prezident Wanderberg si nepřeje jakékoli zdržení, takže prakticky celý svaz teď na poslední chvíli shání všechny možné zásoby. Jak jste na tom s vybavením vy, kapitáne?“

„No, nakládání potravin a podobných věcí probíhá už několik dnů. Co se bojeschopnosti týče, tak poslední peruť stíhaček dorazila na palubu před hodinou, takže nyní máme plný stav. Dokaři slibují, že nakládání řízených střel by mělo být hotové za pět až šest hodin a můj první důstojník a zásobovací důstojnice na ně neustále dohlížejí, takže by se jim mělo podařit rozvrh dodržet.“ Grebs se na okamžik odmlčel a v očích mu nebezpečně zajiskřilo. „Ale hlavní je, že máme všech devět stíhacích perutí. Budeme schopní poradit si se vším.“

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

Tyler se zamračil. On sám pilot nebyl – neměl na to dost dobré reflexy –, ale věděl, že mnoho důstojníků, kteří bývali piloty, se hodně spoléhalo na stíhačky. Někteří až moc.

„Řízené střely Seeker mají také něco do sebe,“ upozornil ho.

„To ano, ale stíhačky dokážou zajistit, že se nepřítel na dostřel řízených střel vůbec nedostane,“ řekl Grebs až příliš sebejistě. „Koneckonců už v dobách pozemského vodního námořnictva se ukázalo, že bitvy se vyhrávají hlavně letectvem a ne velkými děly.“

To „velkými děly“ řekl tónem, který hraničil s pohrdáním, a Tylerovo zamračení se prohloubilo. Letmo pohlédl do Grebsových záznamů a soustředil se na seznam funkcí, které zastával. Mnohokrát působil jako velitel perutě, potom byl na třech lodích velitelem letové skupiny, v oddělení výzkumu a vývoje se podílel na vzniku nového stíhače Viking Mark II a Mark III a nakonec sloužil ve štábu admirála Samešové nejprve jako důstojník pro letecké operace a posléze jako náčelník štábu. A potom dostal *Peerless*. Žádné jiné lodi předtím nevelel.

Ticho se nepříjemně protahovalo, ovšem Grebs se netvářil nijak stísněně. Ve tváři měl naprosto klidný, sebejistý výraz.

„Ale i v dobách vodního námořnictva měli raketové křižníky,“ řekl Tyler nakonec, aby prolomil mlčení. „A žádné tehdejší rakety neměly takový dolet a naváděcí schopnosti jako naše seekery.“

„To nezpochybňuji,“ hájil se Grebs a zatvářil se jako někdo, kdo se za každou cenu snaží být uctivý. „Ovšem většinu zásadních bitev rozhodl letecký element.“

Tyler přimhouřil oči. On sám za svou kariéru velel čtyřem lodím, než se stal admirálem, a nelbil se mu Grebsův postoj. Hodně novopečených mladých pilotů smýšlelo o palubním personálu jen jako o přeceňovaných taxikáři, kteří mají vozit piloty z místa na místo. Grebs dnes už nejspíš do takových extrémů nezacházel, ale zdálo se, že se na nepiloty stále dívá poněkud svrchu.

„Kapitáne,“ začal Tyler chladně. „Chápu, že *Peerless* je vaše první velení, a tak mi dovoluňte dát vám jednu radu: nepodceňujte standardní výzbroj. Seekery mají své využití stejně jako stíhačky... Což většina důstojníků vašeho věku už dávno ví.“

Grebs sebou trhl a nejspíš měl co dělat, aby se ovládl. V jeho očích

se nepříjemně zajiskřilo a Tyler poznal, že přátelé z nich asi nikdy nebudou.

„Jistě, admirále,“ řekl Grebs nakonec, ale v jeho hlase byl stále patrný náznak vzdoru. „Budu to mít na paměti.“

„To je dobře,“ souhlasil Tyler. Chvilí nechal ticho viset ve vzduchu a potom přešel k administrativním věcem.

„S vaší lodí je nyní v mé operační skupině sedm bitevních křižníků, což znamená, že nebudete mít žádnou dvojici s jinou velkou lodí. Nicméně, kromě *Peerless* k nám byl převelen ještě lehký křižník *Dagger* a fregaty *Ellis* a *Spitfire*. Tyhle lodě přiřadím k *Peerless* pod vaše velení.“

„Rozumím, admirále,“ řekl Grebs, jehož podrážděný výraz ustoupil tváří chladného profesionála. Tyler byl za tu změnu rád a trochu ho uklidnila.

Podíval se na hodinky a vzpomněl si, o co Lynn požádal, než kapitán Grebs přišel. Lynn už bude nejspíš zpátky.

Stiskl tlačítko na stole, kterým ji zavolal z kanceláře v předsíni, a potom se podíval na Grebse. „Teď prosím dovolte podporučíku Lybaertové, aby vás odvedla do brífinkové místnosti. Moje náčelnice štábu vás zasvěťí do operační struktury. Připojil bych se, ale bohužel mě volají jiné povinnosti.“

Do kanceláře vešla Lynn, oba muži vstali a Tyler Grebsovi opět podal ruku.

Stisk byl o něco méně vřelý, než když Grebs přišel.

*

Když Tyler přišel do své kajuty, našel ve svém křesle sedět mladou ženu, kterou předtím přivedla Lynn. Byla přibližně stejně stará jako Tylerova pobočnice, možná ještě mladší, a blond vlasy měla nakrátko sestřižené, což byl rozdíl oproti tomu, jak si ji Sean Tyler pamatoval. Ale ty její pronikavé šedé oči by poznal vždycky.

Proboha, ta ale vyrostla bylo to první, co ho napadlo. Koneckonců ji neviděl už... více než čtyři roky.

Jakmile ho žena spatřila, vstala a narovнала se do pozoru.

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

„Podporučík Amanda Tylerová se hlásí podle rozkazu, admirále,“ řekla poněkud upjatě.

Tylerova tvář posmutněla. „To je všechno, co mi po čtyřech letech řekneš?“

Amanda zavrtěla hlavou. „A co jsi čekal, že řeknu, tati? Že ti skočím kolem krku a rozpláču se dojetím?“

Tyler tak nějak doufal, že čas zhojí všechny rány. Evidentně se mýlil. Víc než cokoli jiného cítil lítost.

„No, můžeš se mnou aspoň mluvit jako s tátou a ne jako s velícím důstojníkem.“

„Pokusím se,“ slíbila Amanda a potom se rozhostilo ticho, které se postupně začalo prodlužovat až do trapnosti.

„Jak se má máma a Igor?“ zeptal se Tyler nakonec.

„Dobře. Máma je s Claudem šťastná. A Igor teď začal nový semestr. Je na té škole spokojený.“

Tyler pomalu přikývl. „To jim přeju. Oběma.“ Podíval se na Amandu. „A co ty? Snažil jsem se tě kontaktovat, když jsi byla na akademii, ale bezvýsledně.“

„Měla jsem práci,“ odpověděla Amanda ne zrovna nadšeně.

„To věřím. Kdy jsi vlastně promovala?“

„Šestého šestý, minulý rok.“

„Škoda že jsem tam nebyl.“

Amanda se uchechtla. „Jo, to určitě.“

„Mohla bys toho nechat?“ Tyler se nadechl a pak pokračoval o něco klidněji. „Hele, já nepředstírám, že jsem byl nějak úžasný táta. Nebyl, to přiznávám, ale vždycky mi na vás záleželo... a pořád mi na vás záleží.“

„Já vím, že ti na nás záleželo, ale vždycky až na druhém místě, že?“ Amanda se ušklíbla, chvíli mlčela a potom pokrčila rameny. „Jinak gratuluju k povýšení na kontradmirála, jsem za tebe ráda. Opravdu. Je dobře, že se ti v kariéře daří.“

Tyler dlouho mlčel. Co by měl říct? Bylo mu líto, co Amanda říkala, že si o něm myslí, ale nenapadalo ho nic, co by jí na to mohl odpovědět. A kromě nedostatku odpovědí najednou ucítil i něco dalšího.

Strach. Strach, že Amanda má pravdu, že mu nikdy na rodině nezáleželo tolik, jako na své kariéře.

„Ale když se ti tak nelíbila moje kariéra, tak proč jsi šla k loďstvu ty?“ zeptal se nakonec. „A co tomu říkala máma?“

Amanda se zasmála. „To je právě ono! Nikdy ses nezajímal, co bych chtěla nebo nechtěla dělat. Odjakživa jsem chtěla být astronautkou a vyrazit do vesmíru!“

„Já věděl, že jsi říkala, že bys chtěla být astronautkou,“ ohradil se Tyler. „Ale proč jsi šla zrovna do pilotního kurzu? Kdyby ses byla zapsala do kurzu pokročilé taktiky, mohla jsi...“

„Ani to neříkej! Vidíš mě po čtyřech letech a jenom mi řekneš, co všechno jsem měla udělat? Bylo by lepší, kdybys tu pro mě byl, když jsem se rozhodovala, co budu dělat. Mělo tě to zajímat tenkrát!“

Nadechla se. „Pro tvou informaci, pilotování mě vždycky zajímalo víc než palubní služba. Ty jsi to ale samozřejmě nikdy netušil, protože jsi byl pořád pryč. A máma věděla, co chci, a podporovala mě. Ona nemá nic proti loďstvu nebo důstojníkům, vadil jsi jí jenom *ty* a tvůj přístup!“

Tyler potlačil nutkání sklonit hlavu. „A proč jsi sem tedy přišla, když jsi se mnou evidentně nechtěla zakopat válečnou sekeru? Proč jsi za mnou přiletěla?“

Amanda se v první chvíli tvářila nechápavě, ale potom se rozesmála a znovu zavrtěla hlavou. „Ty si myslíš, že jsem sem přiletěla za tebou? Ne! Přiletěla jsem sem, protože kapitán Grebs potřeboval odvézt na vlajkovou loď a já byla zrovna na rozpisu! To je celý důvod mé návštěvy. Tečka. Byla bych šla do přípravy pilotů nebo do jídelny, kdyby mě tvoje pobočnice neodchytila a nedotáhla sem.“

Zamračila se. „Tak mě tu tedy máš. Chtěl sis se mnou ještě o něčem povídat?“

Tyler ji chvíli pozoroval a potom pomalu zavrtěl hlavou. „Nevím. Rád bych s tebou mluvil, ale vidím, že ty nejspíš nejsi moc schopná rozumné debaty.“

„*Já* že nejsem schopná rozumné debaty? Tobě vůbec nešlo o to, co jsem říkala, ale o to, co bys býval chtěl, abych říkala, že?“

„Krucinál, Amando, proč se nemůžeme bavit rozumně?“

„To bych taky ráda věděla,“ odsekla Amanda, a než se Tyler rozhoupal k odpovědi, dodala: „Dovolte mi odejít, admirále.“

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

A vykráčela z jeho kajuty.

Tyler chvíli stál a zíral na dveře, které se zavřely za jeho dcerou. Potom se zhroutil do křesla a vzdychl.

„Ach jo.“

*

„Všichni civilisté byli evakuováni,“ ozval se z reproduktoru hlas generálmajora Waltera Harrise. „Jenom správce stanice odmítl odejít. Říká, že tu stanici uváděl do provozu a teď se nechce dívat, jak mu ji parta šilenců roztrhá na kusy.“

Justina zvedla oči a tázavě se zadívala na admirála Lambertovou. Kromě ní a Justiny stál u reproduktoru na centrálním panelu uprostřed operačního centra ještě kapitán Niven. Ostatní důstojníci štábu byli na svých postech.

Lambertová pokrčila rameny. „Když chce zůstat, tak ať zůstane. Zákon nám ukládá mu zajistit evakuaci a upozornit ho na možné nebezpečí. Pokud trvá na tom, že neodletí, je to jeho věc.“

„Rozumím,“ potvrdil Harris. „Moje jednotky už se rozmísťují na pozice. Odpalovače seekerů země-vzduch by měly být rozmístěny do dvanácti hodin. V jižním hangáru jsme zřídili vozový park. Zbytek vznášedel je na transportní lodi u západní zdi.“

„Nemusíte mi vysvětlovat detaily, Waltere, vyznáte se v těchhle věcech lépe než já,“ řekla Lambertová.

Justinu překvapilo, jak rychle a efektivně dokázal generál Harris na základně rozmístit své jednotky, zatímco se musel zabývat evakací civilistů. Na povrchu planety, kterou průzkumníci pojmenovali Médea – první objevené naleziště kiria²⁶ v soustavě –, měl Harris k dispozici jeden pěší pluk, 3. prapor Domovské gardy, jeden prapor těžkých zbraní a jeden posílený prapor obrněných vznášedel H-401. Médea sice nenabízela prostředí pohostinné pro člověka, její atmosféra se skládala převážně z toxické směsi oxidu uhličitého a dusíku, ovšem tlak byl v přijatelných normách a vznášedla zde fungovala normálně.

„Budete na povrchu potřebovat ještě něco, Waltere?“ zeptala se Lambertová po chvíli.

„Zatím to tak nevypadá, madam,“ odpověděl Harris. „Rozhodně mě momentálně nic nenapadá.“

„Celá Čtyřicátá operační skupina zůstane na oběžné dráze a bude nadále pod vaším velením, kdybyste něco potřeboval,“ ujistila ho Lambertová.

Čtyřicátou operační skupinu tvořily výsadkové a transportní lodě vesmírné pěchoty a k nim přiřčený doprovod několika lehkých křižníků a fregat. Takovým skupinám zpravidla velel generál a nikoli admirál, protože se počítalo převážně s jejich nasazením v pozemních operacích. V každém operačním svazu byla většinou jedna taková skupina plus další dvě bojové pod velením admirálů.

„Kdybyste potřeboval něco dalšího, obraťte se na admirála Adriana,“ dokončila Lambertová.

„Rozumím, madam. Hodně štěstí.“

„Vám také,“ řekla Lambertová a ukončila spojení.

Justina se na admirála podívala, čekala na její další rozhodnutí. Už o tom mluvily. Justina nemohla tvrdit, že by s admirálovým stanoviskem souhlasila, ale nebyla v postavení, aby jí mohla výrazně oponovat.

„Takže co dál?“ nadhodil Niven.

„Planeta je zabezpečena,“ řekla Lambertová. „Teď musíme zajistit naleziště v poli asteroidů.“

Justina přikývla. Takže admirál si to přece jen nerozmyslela. Kromě téhle planety bylo v soustavě ještě dalších sedm nalezišť, všechny na planetoidech, které se nacházely v poli asteroidů obíhajících kolem druhé hvězdy této soustavy.

„Třicátá čtvrtá operační skupina zůstane zde a bude hlídat planetu, zatímco my se s Třicátou druhou přesuneme do pole asteroidů.“

„Hodláte na planetoidy vysadit mariňáky?“ zeptal se Niven.

„Ne, nejsou tam pro to dobré podmínky. Budeme pouze hlídkovat v oblasti a odradíme Astoňany od pokusů tam přistát.“

„Já bych ráda opět zdůraznila to, jaké nebezpečí představuje dělení našich sil,“ nadhodila Justina. „Vzdálenost mezi polem asteroidů okolo Argonautu 2 a touto planetou činí přes čtyři světelné dny. Rádiová komunikace tedy bude prakticky nepoužitelná a budeme nuceni používat nadsvětelné sondy. A z pole asteroidů bude nebezpečné provést

POKRAČOVÁNÍ DIPLOMACIE

mimoprostorový skok celé operační skupiny. Nemluvě o tamní emisní mlhovině, která způsobí...”

„Tohle všechno jsme už probíraly, kapitáne,“ přerušila ji Lambertová. „Veškeré vaše námitky jsou logické, ale my si prostě nemůžeme dovolit zůstat jen tady. V poli asteroidů je podle všeho mnohem víc kiria²⁶ než zde. Tuhle planetu musíme chránit, protože už tady máme výzkumnou stanici. Ovšem skutečně důležitých je těch sedm šutrů kolem Argonautu 2. Nemůžeme Astoňanům dovolit poletovat kolem nich jen tak bez dozoru.“

Justina admirálův postoj chápala a rovněž rozuměla tomu, že při takové vzdálenosti mezi planetou a polem asteroidů nejspíš není jiné řešení než rozdělit síly. Ale nemohla se ubránit pocitu, že z taktického hlediska to moc moudré není. Ovšem rozdělení sil bylo zřídka ideálním řešením.

„Chápu vás, admirále,“ řekla nakonec. „Ale mám obavy z toho, co udělají Astoňané. Jejich vlastní tiskové prohlášení potvrdilo, že sem letí přibližně stejně velký operační svaz, jako je ten náš. Pokud se oni rozhodnou své jednotky nerozdělovat, budou mít možnost zneškodnit obě naše operační skupiny jednu po druhé.“

„To je sice pravda,“ uznala Lambertová, „ale vy uvažujete v mezích varianty, že začne válka, ovšem naším cílem je Astoňany odradit bez jediného výstřelu. Proto hodlám dát naši přítomnost najevo v celé soustavě. Musí nás mít pořád na očích, aby viděli, že jim nehodláme ustoupit. Chápete?“

Justina z tónu admirálova hlasu poznala, že debata je u konce. „Ano, madam, chápu. Omlouvám se.“

„Nemusíte se omlouvat, kapitáne Tarziniová. Mám ráda, když důstojníci dají najevo svůj názor. Je to lepší, než kdyby slepě přítakali všemu, co řeknu.“ Lambertová kývla na Nivena a pak na Justinu. „Pošlete signál celému svazu: Třicátá čtvrtá skupina zůstává zde a dohlédne na oblast, velení má kontradmirál Adrian. Třicátá druhá skupina admirála Wladislawa se přesune do pásu asteroidů pod mým přímým velením.“

Justina se nadechla a pomalu přikývla. „Rozkaz, admirále.“

*